

Lloats sien els inquietes

Quins mal de caps us doneu! —deia el filisteu al jove inquiet—. Què hi guanyareu amb tant d'esforç com malgasteu... Viviu tranquils i deixeu fer.

—Solament la vida inquieta és vida. De totes les qualitats de l'ànima la més excelsa és la inquietud. Solament el viure de l'esforçat es un viure. Amb joia o amb torments, amb sort o amb dissort, solament la vida de l'apassionat es digna d'ésser viscuda.

—Ningú us ho ha d'agraïr...

—I la satisfacció del deure complert?

—Falòrnies... i res més que falòrnies.

I el jove inquiet va trescant sa via amb la mirada fita a les estrelles, l'esguard sembla contemplar un esdevenidor triomfal. Llurs petjades fermes, trepitjen la pols del camí, que passatgerament sembla embrutir la seva vestimenta, llurs petjades decidides llencen enllà els còdols que la mala fe posa a l'abast de les seves passes.

El jove inquiet sent en el seu esperit un neguit estrany un anhel de saber, un afany de corregir o d'esmenar ço que al seu ésser íntim es refereix: un interès especial per a estudiar i per convertir en actes els seus desigs. En la seva forma més pura la inquietud es un fervent impuls de l'esperit que ansia el bé pel bé, un desinteressat interès per tot ço que se'ns apareix reclamant la nostra experiència, el neguit natural del qui, en començar una obra que li sembla desproporcionada a la seva capacitat, bralla en desigs d'estudiar, de perfeccionar-se i millorar per a ésser a l'alçària de la seva empresa.

La inquietud es el mòbil de les grans idees, i d'elles nèixen els grans sentiments. L'esperit inquiet sent la dolor dels mals que a altres atormenten. Per un pregó sentiment de justícia comprèn tot el que deu a l'atzar. Despullat d'oripells pensa que res es ben seu, sinó fill d'heretament o d'educació, bens que obliguen a qui els posseeix a ésser quelcom